

– Хей, калфа! Затвори тая магарица! Защо си я пуснал из двора да ходи?

Затворил я вътре. Слагал ѝ ръжаница да яде.

Минало Време, тръгнал при брат си, при другия цар.

– Абе, батко! Абе ти колко Време ходиш, не може ли да те оженим?

– Абе, брат ми! Аз ще отида сега и ще се оженя. Искam да се оженя – казал – за дъщерята на другия цар.

– Коя, бе?

– Дето стана магарица!

– Ти магарица ли искаш да вземеш?

– Магарица искам ми, как?!

Отишли у царя.

– Царю, искаме да вземем дъщеря ти!

– А! Дъщеря ми я няма тук.

– Магарицата, бе!

– Е, щом е за магарицата – давам я!

Взели, сгодили ги, направили булка магарицата. Вързали я найотзад на каруцата. Хем дъвчела, хем вървяла.

Отишли да видят булката. Гледат:

– О, магарица! Магарица булка направили!

Закарали я в царството, братовото. Прибрали я в стаята – магарица. Брат му казал:

– Абе, брате, защо взе магарицата?

– Брате, това не е магарица.

Посред нощ извадил коричките – „так“, по ушото – светнало момичето. Брат му:

– А, брате! Магарица беше – стана човек!

Изпратили телеграма на дядото. Дошъл, гледал.

– Дядо, ти какво направи, че не ми я даваше? Сега виж как се връща. Направих я аз магарица.

– А, ти си я направил!

– Ами как! Искаш ли да я направя пак магарица?

– Как си я направил ти магарица, бе?

Чукнал я по ухото – хоп – пак станала магарица. Чукнал я по ухото – пак станала.

– Направих ли я?

– Направи я!

Сега си живеят с нея!

